

РЕШЕНИЕ

№ 4237

гр. София, 28.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3576** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО). Образувано е по жалба на К. Т. К., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, чрез адвокат А. С. Черногорски, Съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1, срещу Разпореждане № 214-0012575- 4/ 31. 12. 2019 г. издадено от Г. Г., Ст. експерт по осигуряване ПОБГВ, за Ръководител на осигуряването за безработица при ТП НОИ С. Град, Разпореждане № 214-0012575- 5/ 31. 12. 2019 г., издадено от Г. Г., Ст. експерт по осигуряването ПОБГВ за Ръководител на осигуряването за безработица при ТП ПОИ С. град и Разпореждане № 214-0012575- 6/ 31. 12. 2019 г. издадено от Г. Г., Ст. експерт по осигуряване ПОБГВ, за ръководител на осигуряването за безработица при ТП НОИ С. град, потвърдени с Решение № 1040-21-269/ 16.03.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град - Т. В., с което на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1, т. 1 от КСО на жалбоподателя е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Счита постановеното решение за незаконосъобразно, неправилно, необосновано, недоказано и издадено при съществено противоречие с материалния закон и административнопроизводствените правила. Иска се от съда да отмени изцяло оспореното решение и да постанови решение по същество, с което на жалбоподателя да бъде разрешено получаването на парично обезщетение за безработица. В съдебно заседание чрез процесуалния си представител адв. Черногорски, поддържа

жалбата на основания изложени в нея и претендира разноски.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ Б. се представлява в процеса от юриконсулт В., която изразява становище за неоснователно оспорване. Представя писмени бележки и претендира разноски.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, Административен съд София-град намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО. Изхожда от надлежна страна, за която атакуваният административен акт е неблагоприятен и е съответна на изискванията за форма и реквизити, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

При извършена проверка от контролни органи в НОИ на [фирма], ЕИК[ЕИК] приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00673849/18.09.2019 г., по безспорен начин било установено, че от месец януари 2017 г. до месец ноември 2017 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавало до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби, резултатите от извършените проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК] и липсата на доказателства за извършвана търговска дейност от дружеството за периода от месец януари 2017 г. до месец ноември 2017 г., подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за К. за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.17 г. сбили заличени. К. Т. К. не бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби па КСО и не отговарял на изискванията на чл. 54а от КСО.

С разпореждане № 214-00-12575-5 от 31.12.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 114. ал. 3 и във вр. с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО било разпоредено лицето да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за безработица /ПОБ/ за периода от 24.11.2017 г. до 31.03.2018 г. в размер на 2024.44 лв. /две хиляди двадесет и четири лева и 44 ст./ с мотиви: „Преценка на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ била извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма], ЕИК[ЕИК], за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. При извършена проверка от контролни органи на НОИ на [фирма] приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00673849/18.09.2019 г., по безспорен начин било установено, че от м. януари 2017 г. до м. ноември 2017 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавала до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби, резултатите от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана търговска дейност от дружеството за периода от м. януари 2017 г. до м. ноември 2017 г., подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за К. Т. К., за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. били заличени. К. не бил осигурено лице по смисъла на чл. 110 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговарял на изискванията на чл. 54а от КСО. На основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, на лицето неоснователно

било изплатено ПОБ за периода от 24.11.2017 г. до 31.03.2018 г. включително, което трябвало да възстанови. " и

разпореждане № 214-00-12575-6 от 31.12.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО било отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО с мотиви: "Преценка на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на К. Т. К. била извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма], ЕИК[ЕИК], за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. включително. При извършена проверка от контролни органи на НОИ на [фирма], ЕИК[ЕИК] приключила с констативен протокол № КВ-5-21- 00673849/18.09.2019 г., по безспорен начин било установено, че от месец януари 2017 г. до месец ноември 2017 г. дружеството не извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавало до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби, резултатите от извършените проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК] и липсата на доказателства за извършвана търговска дейност от дружеството за периода от месец януари 2017 г. до месец ноември 2017 г., подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за К. за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. били заличени. К. Т. К. не бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговарял на изискванията на чл. 54а от КСО.“

Производството пред РО било по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО във вр. с чл. 32 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

С предявените жалби издадените разпореждания се оспорвали като незаконосъобразни, неправилни и немотивирани, издадени при съществени нарушения на процесуалните разпоредби на АПК и КСО.

Изложено било оплакване пред АО, че е процесуално недопустимо административното производство, да протича в рамките на един ден тъй като същото би довело до ограничаване правата на заинтересованото лице да участва в него, както и да упражни правата, предвидени в чл. 34 и чл. 36 от АПК. На следващо място с жалбата срещу разпореждане № 214-00-12575-5 от 31.12.2019 г. освен гореизложените твърдения за извършени нарушения на процесуалните правила се сочи, че основанията за издаването му, а именно чл. 114, ал. 3 във вр. с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО довеждат до възникването и започването на едно ново административно производство, като според жалбоподателя същото съставлявало предвидената хипотеза на чл. 24 от АПК. В допълнение към оплакването си, жалбоподателят доразвил тезата си, че соченото производство по чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО не можело по никакъв начин да е продължение и да се обвързва с предходното такова, започнало с подаване на Заявление за предоставяне на обезщетение за безработица и издаване на Разпореждане за отпускането му и заключава, че лишаването на заинтересованото лице от правото да участва в административното производство води до незаконосъобразност на оспореното разпореждане. В обобщение в жалбите са изведени твърденията, че мотивите на оспорените в това производство административни актове не са съобразени с материалноправните норми на КСО, както и че същите се явявали непълни и неверни, защото приключили с протокол.

Жалбоподателят възразил, че за да приключи едно административно производство,

следвало да е налично издаване на изброени от същия в жалбите му, окончателни индивидуални административни актове като Заповед, Решение или друг индивидуален акт, което не се отнася за цитирания в мотивите на издадените разпореждания констативен протокол за извършена проверка на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] .

На следващо място жалбоподателят изтъкнал, че е налице непълнота на актовете, поради непосочване на конкретна разпорежба от чл. 4 от КСО. Заявил, че в осъщественото административно производство, административния орган не е осъществил процесуалните действия, необходими за доказването на фактическия състав на разпорежбата на чл. 10, ал. 1 от КСО. В заключение според жалбоподателя заличаването на данните му за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. не било подкрепено с никакви писмени доказателства – кога, от кого, как и защо са били заличени.

Направено било искане за отмяна на разпореждания № 214-00-12575-4 от 31.12.2019 г., № 214-00-12575-5 от 31.12.2019 г. и № 214-00-12575-6 от 31.12.2019 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица, като неправилни, немотивирани и незаконосъобразно постановени при съществено нарушение и неспазване на материално правните норми на КСО и процесуално правните норми на АПК.

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в административната преписка и при преценката им в тяхното единство и взаимовръзка от правна и фактическа страна, РО установил следното:

Обжалваните разпореждания били постановени в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, отговаряли на формата, утвърдена от Управителя на НОИ съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО.

Жалбите били подадени в срока по чл. 117, ал. 2 от КСО и били допустими за разглеждане в производството по чл. 117, ал. 3 от КСО. Предвид обстоятелството, че правата и задълженията на страните произтичали от еднакво фактическо състояние, и че и по трите жалби компетентен бил един и същи административен орган - Директорът на ТП на НОИ - С. град, разглеждането им щяло да се проведе в едно производство, съгласно разпорежбата на чл. 32 от АПК. Разгледани по същество жалбите били неоснователни.

Със заявление от 27.11.2017 г. К. сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-12575-1/27.11.2017 г., към него приложил копие от заповед № 016/24.11.2017 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 24.11.2017 г.. на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Разпорежбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО /в редакцията ѝ до 31.12.2017 г./ определяла, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО определяла, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършвали въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Предвид представените от К. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ат. 4, т. 1 от КСО, с разпореждане № 214-00-12575-1 от 30.11.2017 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, аii. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя било отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 24.11.17 г. до 23.09.2018 г. включително, в размер на 23,54 лв. дневно.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ - С. град предвид подадените от [фирма], ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, била назначена проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/.

С оглед назначената проверка и на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО било постановено разпореждане № 214-00-12575-2/09.05.2018 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е спряно производството по изплащане на ПОБ на К. Т. К. с мотив: “До извършване на проверка в [фирма] – С., ЕИК[ЕИК], възложена със заповед № ЗР-5-21-00405115/24.04.2018 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град.”

С цел изясняване на относимите факти и обстоятелства по отношение осъществяването на търговска дейност от дружество [фирма] и след връчена на 25.04.2018 г. заповед № ЗР-5-21-00405115/24.04.2018 г. за извършване па проверка по разходите на ДОО на И. К. Д., в качеството му на едноличен собственик на капитала и управител на дружеството било изискано същия да заяви адресите, на които дружеството е осъществявало търговската си дейност.

При осъществяването проверки на място от контролните органи на ТП на НОИ - С. град и от ИА „ГИТ” (писмо вх. № 1029-21-5611 #2.4/21.06.2018 г.) на всички декларирани от управителя на [фирма] адреси, на които дружеството осъществявало дейността си било установено или че на посочения адрес няма търговски обект, или че съответно няма такъв, който се стопанисва от търговското дружество, на посетените адреси не са били намерени работници/служители на [фирма]. В тази връзка и в отговор на допълнителното запитване до управителя на [фирма], относно сключени договори за наем с [фирма], контролните органи на ТП на НОИ С. град били уведомени от управителя на [фирма], че дружеството [фирма] не е наемател на стоковото тръжище [фирма] и съответно не са сключвани договори с него.

С връчени задължителни предписания ЗД-1-21-00405681/25.04.2018 г. на представляващия търговското дружество било изискано представяне на трудовите досиета на декларираните като наети лица, ведомости за начислени и изплатени трудови възнаграждения, присъствени форми, ГФО, ГДД и др. първични счетоводни документи.

С писма изх. № 1029-21-5611# 13/09.05.2018 г. и изх. № 1029-21-561 1 #45/23.05.2019 г. до ТП на НАП С. била изискана информация и данни относно упражняваната от дружеството търговска дейност, наличието на търговски обекти, на

регистрирани фискални устройства, на регистрираните обороти, наличие на подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, годишни финансови отчети, Съгласно уведомителни писма вх. № 1029-21 -561 I#20/21.05.2018 г. и вх. № 1029-21-5611 #52/18.07.2019 г. от ТД на НАП - С. град е предоставена информация, от която е видно, че за дружеството „Д. 2001“ Е. има данни за регистрирано фискално устройство с дата на изтичане на контракта 31.03.2017 г., няма данни за отчетени обороти, няма подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2017 г. и 2018 г.

С писмо изх. № 1029-21-561 I #14/09.05.2018 г. до Дирекция „Инспекция по труда“⁴⁴ - С. било изискано съдействие и извършване на проверка в рамките на предоставената им компетентност в „Д. 2001“⁴⁴ Е., с оглед изясняване упражнявали ли са трудова дейност, декларираните от дружеството като наети лица. за която подлежат на осигуряване по реда на КСО.

Д „ИТ“ С. последователно с писма от 21.06.2018 г. и 07.02.2019 г. уведомила контролните органи на ТП на НОИ С. град за осъществените действия и за резултатите от извършените проверки:

Назначените по трудови правоотношения лица в дружество били с „нереално високи заплати“. От контролните органи на Д „ИТ“ - С. били посетени всички посочени адреси за обекти на дружеството, като било установено, че не е извършвана дейност и няма данни да е извършвана такава след придобиване на собствеността от И. Д.. Посочено било, че считано от 01.05.2018 г. в дружеството е обявен престой за неограничено време, както и че след изтичане на сроковете за изпълнение на предписанията са възложени последващи проверки. До декларираните като наетите лица били изпратени писма за явяване в Д „ИТ“ - С., като част от лицата били изпратили отговор на ел. поща, че нямат възможност да се явят лично и като причина са изтъкнали, че няма кой да им гледа децата. С протокол от Д „ИТ“ са представени копия на документи за [фирма]. представени от И. Д..

От контролните органи на ТП на НОИ - С. град до декларираните като наети лица са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК. Същите са били с цел изясняване на факти и обстоятелства, свързани с възникването на осигуряване по чл. 10 от КСО и § 1. ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО.

По-голяма част от лицата изпратили еднакви отговори по ел. поща, като някои от тях са заявили, че никога не са работили в [фирма].

От гореизложените факти и обстоятелства, установени при извършените проверки, предвид че не били установени обекти, стопанисвани от дружеството, в които лицата следвало да са полагали труд, липсата на отчетени обороти, т.е. приходи, въз основа на които да се изплащат “нереално високите заплати” на лицата през периодите, за които са “извършвали трудова дейност” и на “платения престой”, контролните органи обосновано приели, че дружеството не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето от 01.01.2017 г. до настоящия момент и следователно не е имало необходимост от назначаване на лица по трудово правоотношение. С оглед резултата от извършените проверки на Д. 2001” Е., ЕИК[ЕИК], обективиран в Констативен протокол № KB-5-21 -00673849/18.09.2019 г. и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството респективно трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4. т. 1 от

КСО, контролните органи обосновано приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не били дължими.

Предвид гореизложеното, на осигурителя Д. 2001“ Е. и на основание чл. 108. ал. 1, т. 3 от КСО били издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00673869/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 01.01.2017 г. до 31.07.18 г. вкл., в това число и за К. Т. К..

Предписанията били връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО, чрез поставяне на съобщение на табло в административната сграда на НОИ и са влезли в сила на 04.11.2019 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО били предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на [фирма] за указания период.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавало до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО била въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а. ал. 1. и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице” следвало, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО.

Наличието на уведомление за сключен трудов договор, не било единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществувала идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл била и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681/2015г.; Решение №

13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм. д. № 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. па ВАС по адм. д. № 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9940/2014г. и др.

Предвид изложеното, К. Т. К. не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма] за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценка правото на НОВ през 2017 г., били заличени.

С оглед обстоятелството, че ПОБ се отпуска и изчислява въз основа на данните в РОЛ, единствено при осъществяван последващ контрол по разходите на ДОО можело да бъде установено дали подадените с декларация обр. № 1 по Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите данни за осигурителен стаж и осигурителен доход от осигурителя съответстват на действителното фактическо състояние относно декларираните обстоятелства.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, било длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства, във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

Оспореното разпореждане № 214-00-12575-4 от 31.12.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, било постановено на цитираното правно основание, предвид заличените данни за жалбоподателя за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. включително, въз основа на които е определено правото на ПОБ и срока за изплащането му. Направената промяна задължавала ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка по правото на ПОБ по подаденото от К. на 27.11.2017 г., заявление за отпускането му, като правилно и законосъобразно било прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ.

С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно било издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма], и с разпореждане № 214-00-12575-6 от 31.12.2019 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение по подаденото на 27.11.2017 г. заявление.

На основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО с разпореждане № 214-00-12575-5 от 31.12.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, било постановено лицето да възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода от 24.11.2017 г. до 31.03.2018 г. вкл. в размер на 2024,44 лв. - главница. Претенциите на жалбоподателя за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е бил уведомен и не е участвал в производството по извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя [фирма], били

неоснователни. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касаело контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респективно на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО следвало да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на ПАП, НОИ и ИА ГИТ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагали с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на осъществяването на общественото осигуряване. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той можело да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката. Жалбоподателят игнорирал правните основания за преразглеждане на административни актове по КСО, който като специален закон, уреждащ отношенията по социално осигуряване, изключвал прилагането на общия ред по АПК. В случая не се касаело за възобновяване на производството по реда на чл. 103 от АПК във вр. с чл. 99, т. 2 от АПК, което било от компетентността на по-горестоящия административен орган, а се касаело за административен акт (разпореждане за отпускане на НОВ), подлежащ на оспорване по административен ред, а за производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО за преразглеждане на административен акт.

В константната съдебна практика било прието, че съществено нарушение е това нарушение, което само по себе си опорочава процедурата, т.е. допускането му се отразява на съдържанието на акта и ако не е било допуснато, то въпросът би бил решен по друг начин а крайният резултат би бил различен. В този смисъл, нарушението е съществено само ако е ограничило правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за К. К. за период от време, който касае правото на ПОВ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО било длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОВ, като представянето на доказателства от лицето не би довело до промяна на крайното волеизявление на административния орган. С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно било издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОВ по данните от [фирма] и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение по подаденото на 27.11.2017 г. заявление.

Оспорените разпореждания отговаряли в пълнота на изискванията на чл. 59 от АПК и съдържали всички изискуеми елементи съгласно нормата, същите били в писмена форма и в тях са определени всички елементи, касаещи

липсата на правно основание за получаване на ПОБ от К. К. - правното основание за издаването им, фактическите основания, посочено било длъжностното лице, издало акта и е цитирана заповедта, с която му е възложено това правомощие.

Обжалваните разпореждания №№ 214-00-12575-4, 214-00-12575-5 и 214-00-12575-6, постановени на 31.12.2019 г., били издадени след пълно изясняване на случая от фактическа страна - след извършване на проверка по разходите на ДОО в осигурителя [фирма] и с оглед императивната разпоредба на чл. 54а от КСО, която описва кумулативно определените условия, на които следва да отговарят лицата, за да придобият правото на ПОБ, респективно липсата на някое от определените изисквания водело до отпадане на правното основание за получаване на обезщетението, какъвто бил настоящия случай.

В случая, съдържанието на актовете повлияло единствено само на обстоятелството, че за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. вкл., жалбоподателят не отговарял на условията за получаване на парично обезщетение по чл. 54а от КСО, предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имали значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ.

В случая не се установили други обстоятелства, които биха могли да повлияят върху съдържанието на акта и направеното волеизявление на административния орган, който го е издал. Постановените разпореждания на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО са издадени на законно основание, поради обстоятелството, че за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017 г. г. включително, посочен в разпореждане № 214-00-12575-4 от 31.12.19 г., е било установено наличието на предпоставката, определена в разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 - наличието на доказателства, имащи значение за определяне, в случая отсъствие на право на ПОБ, тъй като жалбоподателят не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 и §1, ал. 1, т. 3 от КСО.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган приел, че оспорените разпореждания №№ 214-00-12575-4, 214-00-12575-5 и 214-00-12575-6, постановени на 31.12.2019 г. от ръководителя на осигуряването за безработица, са правилни и законосъобразни и следвало да бъдат потвърдени, а предявените от К. Т. К. жалби, следвало да бъдат отхвърлени като неоснователни.

При служебно извършената проверка за законосъобразност на обжалваното решение, настоящият съдебен състав констатира, че същото е произнесено от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила за неговото издаване и в съответствие с приложимите материалноправни норми. Този извод се налага по следните съображения:

Видно от доказателствата, събрани и приети по делото е установено, че със заявление вх. № 214-00-12575/27.11.2017 г. К. Т. К. е сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, към

което е била приложена заповед №016/24.11.2017 г. от Д. 2001 Е. за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 24.11.2017 г. на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/ (за трудовоправоотношение, обявено за възникнало от осигурителя, считано от 14.11.2017 г. до 24.11.2017г.) и връчена на същата дата.

Преценката на правото на ПОБ е извършена към датата на заявлението 27.11.2017 г. и съобразно правното основание, посочено в заповедта за прекратяване на правоотношението, което е релевантно за определяне на размера и периода за изплащане на ПОБ (чл.54б, ал.3 и чл.54в, ал.1 от КСО). С разпореждане № 214-00-12575-1/30.11.2017 г., издадено от оправомощено длъжностно лице С. В., съгласно заповед № 1015-21-387/09.10.2017 г., действащо за ръководител на осигуряването за безработица, е било отпуснато ПОБ в размер на 23.54 лв. дневно за срок от 24.11.2017 г. до 23.09.18 г.

По повод издадена Заповед № ЗР-5-21-00405115/24.04.2018 г. за извършване на проверка по разходите на ДОО на [фирма], на основание чл.54г, ал.4 от КСО е постановено разпореждане № 214-00-12575-2/09.05.2018 г. за спиране на производството по изплащане на ПОБ. Разпореждането е връчено на К. К. на 16.07.2018 г., съгласно отбелязването в разпореждането, не е било оспорено по реда на чл.117 от КСО и е влязло в сила.

Проверката по разходите на ДОО е приключила с Констативен протокол № KB-5-21- 00673849/18.09.2019 г., в който са описани подробно констатациите на контролния орган, въз основа на които е прието, че установените факти и обстоятелства досежно извършване на търговска дейност, полагане на труд от лицата, изплащане на възнаграждения и други не съответстват на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени в Регистъра на осигурените лица (РОД).

С оглед резултата от извършената проверка и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респективно трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновават са приели, че те не са били осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

С оглед установените факти и обстоятелства, и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени задължителни предписания №ЗД-1-21-00673869/18.09.2019 г. на Д. 2001 Е. за заличаване на данните, подадени в РОД за назначените лица за периода 01.01.2017 г. до 31.07.18 г. включително, в който попадат и подадените за К. К. за времето от 14.11.2017 г. до 24.11.2017 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

С оглед приключилата проверка, с разпореждане №

214-00-12575-4/31.12.2019 г. на основание чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО е постановена отмяна на влязлото в сила разпореждане № 214-00-12575-1/30.11.2017 г. , с разпореждане № 214-00-7094-6/31.12.2019 г. на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 10 от КСО е постановен отказ за отпускане на ПОБ, а с разпореждане № 214-00-12575-5/31.12.2019 г. на основание чл. 114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето К. Т. К. да възстанови добросъвестно полученото до 31.03.18 г. ПОБ.

Разпорежданията са оспорени по реда на чл.117 от КСО с отделни жалби вх. №№ 1012- 21-112; 1012-21-114 и 1012-21-113 от 16.01.2020 г., по които в едно общо производство по чл.117, ал.3 от КСО във вр. чл.32 от АПК е постановено оспореното в настоящото съдебно производство Решение №1040-21-269/16.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

В настоящото съдебно производство се установи, че спорът е правен и касае законосъобразността на Решение №1040-21-236/16.03.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. - град и потвърдените с него разпореждания №№ 214-00-12575-4; № 214-00-12575-5 и № 214-00-12575-6 на ръководителя на осигуряването за безработица.

Претенциите на жалбоподателя за неправилност, незаконосъобразност, нарушение на административнопроизводствените правила, несъобразяване с целта на закона, липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма са изцяло неоснователни и необосновани.

На първо място следва да бъде посочено, че КСО като специален закон, уреждащ обществените отношения по социално осигуряване, включително управлението и контрола на разходване на средствата на публичните фондове на ДОО се явява специален по отношение на АПК, поради което и специалните административни производства изключват прилагането на общия ред, установен с АПК.

Характерно за публичноправните отношения, към които спадат отношенията по обществено осигуряване, е че методът на правно регулиране е властническият. В тези правоотношения субектите не са равнопоставени, както в гражданското право, а се намират в отношение на власт и подчинение. Лицата имат правата, които законодателството изрично им предоставя. Длъжностните лица не могат да определят свободно, по собствена преценка актовете и действията си, а са обвързани с предоставените им от закона правомощия. Това е обосновано от обстоятелството, че правомощията им са свързани с разходване на средства от публичните фондове на ДОО, поради което и длъжностното лице по осигуряването за безработица действа при условията на обвързана компетентност и не може да извършва други дейности, освен тези, които законът му вменява. Още повече, че в случая се касае за разходване на средства от публичните фондове на ДОО, набирани при спазване на принципа на солидарност на социалния модел в България. В тази връзка и нормите на КСО, които касаят преценка на правото на осигурително плащане, размера, срока за изплащане, респективно предпоставките за възстановяване на неоснователно извършени плащания са

императивни.

Атакуваното Решение № №1040-21-269/16.03.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на административно- производствените правила и в съответствие с действащите материалноправни разпоредби, издадено е от компетентен орган и съдържа подробни мотиви относно формираните от административния орган изводи. Със същото е осъществен административен контрол за законосъобразност на разпореждания №№ 214-00-12575-4; № 214-00-12575-5 и № 214-00- 12575-6 на ръководителя на осигуряването за безработица досежно правото на ПОБ на К. К. и възстановяване на изплатеното ПОБ.

Видно от представената по делото заповед № 1015-21-279/18.12.2019 г. на директора на ТП на НОИ-С. град разпорежданията са издадени от оправомощено длъжностно лице, съгласно чл. 54ж, ал.1 от КСО.

Законоустановената форма е спазена, като видно от съдържанието на разпореждането същото е в писмена форма, до индивидуализирано с име, ЕГН и адрес лице, съдържа подробно описание на фактите и обстоятелствата обосновавали постановяването им, свързани със заличаването на данните в РОЛ, послужили за отпускане на ПОБ през 2017 г.

В оспореното Решение № 1040-21-269/16.03.2019 г. на горестоящия административен орган са изложени подробни мотиви, които съгласно чл. 97, ал.2, изр. второ от АПК се приемат като част от мотивите на разпорежданията, предмет на контрол за законосъобразност.

Разпорежданията са постановени след изясняване на всички факти и обстоятелства, съгласно изискването на чл. 35 от АПК, въз основа на които е установено, че К. К. не е имал качеството на осигурено лице при Д. 2001 Е., вкл. и за риска „Безработица“.

Съгласно чл.5, ал.6 от КСО данните по ал.4 служат за определяне на правото и изчисляването на размера на паричните обезщетения, пенсиите и помощите.

Разпоредбата на чл. 54л от КСО определя, че отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Установяването дали е имало правно основание за подаването на тези данни в РОЛ и дали те са правилно подадени от осигурителите се реализира само при упражняването на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ, при назначена проверка, респективно ревизия при осигурителя. Информация относно трудовоправната, счетоводна и разплащателна документация, от която да се установи основателно ли са подадени данни за осигурителен стаж и дали декларирания размер на осигурителния доход съответства на изплатения на съответното лице, би могло да бъде установено именно при евентуален последващ контрол.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по

ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи, включително и първични счетоводни документи, във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респективно на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания съгласно чл. 37, ал.

1 и чл. 38, ал. 1 от ИНСТРУКЦИЯ № 1 от 3.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт), издаден в резултат на проверката.

Констатираните данни за невнесени осигурителни вноски от Д. 2001 Е. са основание за извършване на проверка в осигурителя, за да бъде установено дали те са били дължими. Съгласно разпоредбите на чл.10, ал.1 от КСО, респ. §1, т.3 от ДР на КСО вноските са дължими само при възникнало осигурително правоотношение. При извършената в случая проверка по разходите на ДОО на Д. 2001 Е. не се доказва реално упражняване на трудова дейност от лицата, тъй като не се установява извършвана дейност от дружеството, която да налага необходимост от наемане на работна сила, нито наличие на приходи, които да обуславят изплащане на трудови възнаграждения в размерите, за които са подадени данни за осигурителен доход в РОЛ.

Предвид резултата от установените нови данни от проверките, обосновано е прието, че К. Т. К. не е бил осигурено лице за периода от 14.11.2017 г. до 23.11.2017г. вкл. Това обстоятелство обуславя преразглеждане на правото му на ПОБ по подаденото през 2017 г. заявление.

Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица.

При невъзникнало осигурително правоотношение и наличието на заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действат при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Твърденията на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на

принципите на АПК са неоснователни.

На първо място жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО за проверка по разходите на ДОО на Д. 2001 Е., поради което контролният орган не е имал задължение да го уведоми за започналото производство и да изисква доказателства от него.

На второ място, не е нарушен принципа на равнопоставеност на страните в административното производство по издаване на оспорените разпореждания, тъй като в случая длъжностното лице по осигуряването за безработица е административен орган, който при спазване на обвързаната си компетентност и с оглед наличието на нови данни в РОЛ е бил длъжен да приложи разпоредбата на чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО.

В случая не се касае за възобновяване на производството по реда на чл.103 от АПК във вр. с чл.99, т.2 от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган, тъй като се касае за административен акт (разпореждане за отпускане на ПОБ), подлежащ на оспорване по административен ред, а за производство по чл.54ж, ал.2, т.2 от КСО, което е специално производство по КСО, длъжностното лице е задължено да инициира и проведе. В този смисъл неоснователно е твърдението, че е налице празнота по смисъла на чл.46, ал.2 от ЗНА, която налага субсидиарно приложение на АПК. След като законодателят е обвързал изплащането на обезщетенията от ДОО с данните в РОЛ е предвидил и правното задължение за преразглеждане на влезли в сила административни актове при промяна на тези данни и категорично не е налице твърдяната законова празнота.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила поради неуведомяването му и неучастието му в производството по издаване на оспорените актове. При заличени данни по чл.5, ал.4 от КСО за 2017 г., подадени от [фирма], уведомяването на лицето за тези новонастъпили обстоятелства и представянето от негова страна на информация и документи не биха повлияли на крайното волеизявление на административния орган относно правото на ПОБ. В константната съдебна практика е прието, че съществено нарушение е такова, когато то само по себе си опорочава процедурата, т.е. допускането му се отразява на съдържанието на акта и ако не е било допуснато, то въпросът би бил решен по друг начин и крайният резултат би бил различен. В този смисъл нарушението е съществено само ако е ограничило правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган и ако би довело до друго решение.

Предвид заличените данни по чл.5, ал.4 от КСО за К. К. за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ, като представянето на доказателства от лицето не би довело до промяна на крайното волеизявление на административния орган. С оглед заличените данни правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на

разпореждането за отпускане на ПОБ и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение.

Обстоятелството, че разпорежданията са с идентични мотиви и са издадени в един и същи ден, също не може да обоснове неправилност и незаконосъобразност на постановените актове, тъй като същите се издават съобразно установената нова идентична фактическа обстановка. Новите данни в РОЛ, които сочат, че лицето не е било осигурено при Д. 2001 Е. обуславят издаване на разпореждане за отмяна на влязлото в сила за отпускане на ПОБ и незабавно издаване на разпореждане за отказ за отпускане на ПОБ, тъй като в случая се прави преценка на правото към датата на заявлението на отпускане на ПОБ - 27.11.2017 г.

Предвид изложените по-горе съображения относно осъществявания от контролните органи на НОИ последващ контрол по разходите на ДОО неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че е налице незаконосъобразно прилагане на норми, които не могат да имат обратно действие. В случая се касае за преразглеждане на влязъл в сила административен акт за отпускане на ПОБ, която възможност е предвидена изрично от законодателя и има за цел да коригира преценката на правото на съответното обезщетение, за да бъде потърсено възстановяване на неоснователно изплатените суми от фондовете на ДОО от лицата. В тази връзка, независимо, че заличения осигурителен стаж е само за 10 дни лицето следва да възстанови цялото получено ПОБ, тъй като преценката на правото, размерът и срокът за изплащане на ПОБ през 2017 г. са определени именно по данните, подадени от Д. 2001 Е., налични към датата на заявлението.

Правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не е нарушено, тъй като то може да го упражни чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред. В случая това е сторено по реда на чл.117 от КСО чрез оспорване по административен ред на издадените разпореждания като видно от съдържанието на жалбата оспорването е направено своевременно и адекватно.

В случая разпореждане № 214-00-12575-5 от 31.12.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е издадено за събиране на изплатената сума за ПОБ на основание 114, ал.2, т.2 от КСО като добросъвестно и произтича от обстоятелството, че основанието, довело до издаване на разпореждането за възстановяване на обезщетението възниква по повод новите данни в РОЛ. Неоснователно жалбоподателят счита, че тези данни могат да са представени само от осигурителя или от лицето. Такива могат да бъдат и установените по служебен ред от органите на ТП на НОИ при осъществен последващ контрол.

С оглед промяната на данните в РОЛ досежно правото на ПОБ на К. К. са налице нови данни по смисъла на чл.114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и срока за изплащане. В тази хипотеза, макар и добросъвестно, лицето следва да възстанови полученото ПОБ.

Неоснователно е и възражението за невъзможен предмет на разпореждането за възстановяване на сумите, тъй като същото било издадено преди влизане в сила на разпорежданията за отказ за отпускане на ПОБ.

След като на 31.12.2019 г. е отменено разпореждането за отпускане на ПОБ и

е постановен отказ за отпускане на ПОБ няма законова пречка за издаване и на разпореждането за събиране на суми в хипотезата на добросъвестност по чл.114, ал.2, т.2 от КСО. Видно от цитираната разпоредба, по отношение на краткосрочните плащания от ДОО, законодателят не е регламентирал задължение за длъжностното лице да издаде разпореждане за събиране на сумите след влизане в сила на административния акт за отказ, за разлика от пенсионното производство, в което по силата на чл. 10, ал.7 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж има такова изискване.

Неоснователни са претенциите на жалбоподателя, че е отговарял на изискванията на чл.54а, ал.1 от КСО и необосновано е постановена отмяна на разпореждането за отпускане, отказ за отпускане на ПОБ и е поискано да възстанови, получената сума.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на подени уведомления в НАП за сключен/прекратен трудов договор и подаване на данни с декларация обр. №1 за осигурителен стаж и осигурителен доход не са единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, тъй като не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение.

Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително * правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681/2015г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014г. и др.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до обоснования извод, че лицата за които са били подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО не са осигурени лица т.к. не са извършвали трудова дейност през горесцитирания период, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, в т.ч. и за жалбоподателя - К. К. обосновано е прието, че той не е бил осигурено лице по правоотношението си с Д. 2001 Е..

На основание коментиранияте нови доказателства от извършените проверки, в

резултат на които са заличени данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, ръководителят по осигуряването за безработица е постановил и потвърдените с оспореното решение разпореждания досежно правото на ПОБ и възстановяване на полученото такова.

Във връзка с гореизложената фактическа обстановка, с оглед относимите правни норми и липсата на представени доказателства, основащи твърденията и исканията на К. Т. К., формулирани в жалбата, считам че същите са неоснователни и необосновани.

При условие, че са събрани доказателства, че са налице отрицателните предпоставки за отпускане и изплащане на ПОБ на жалбоподателя и предвид факта, че е събрана необходимата информация, даваща основание да се стигне до извода, че лицето не е полагало труд в търговското дружество, което изключва качеството му на осигурено лице, имащо право да получи парично обезщетение за безработица, то целта на закона отмяната, отказа и възстановяването на неоснователно изплатената сума от лицето е налице. В този смисъл правомощието за издаване на обжалваните разпореждания са използвани изцяло в съзвучие с целта на закона и прогласяването им за нищожно на това основание не може да бъде направено, нито същото да бъде прието като неправилно.

При така изяснената фактическа обстановка и правна страна на спора Съдът счита, че атакуваното Решение на Директора на ТП на НОИ С. - град е правилно, обосновано и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби, а жалбата на К. Т. К. е неоснователна, необоснована и недоказана.

При този изход на спора по делото е направено искане от ответната страна за присъждане на съдебно-деловодни разноски, които съдът следва да присъди в размер на 100 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Т. К., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, чрез адвокат А. С. Черногорски, **Съдебен адрес:** [населено място], [улица], ет.1, ап.1, срещу Разпореждане № 214-0012575- 4/ 31. 12. 2019 г. издадено от Г. Г., Ст. експерт по осигуряване ПОБГВ, за Ръководител на осигуряването за безработица при ТП НОИ С. Град, Разпореждане № 214-0012575- 5/ 31. 12. 2019 г., издадено от Г. Г., Ст. експерт по осигуряването ПОБГВ за Ръководител на осигуряването за

безработица при ТП ПОИ С. град и Разпореждане № 214-0012575- 6/ 31. 12. 2019 г. издадено от Г. Г., Ст. експерт по осигуряване ПОБГВ, за ръководител на осигуряването за безработица при ТП НОИ С. град, потвърдени с Решение № 1040-21-269/ 16.03.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град - Т. В., с което на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1, т. 1 от КСО на жалбоподателя е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

ОСЪЖДА К. Т. К., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0 да заплати на ТП на НОИ - С. град сумата в размер на 100 лв., представляваща направени по делото разходи за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: